

Pligt ville vi ogsaa følge i Aar. Dermed være selvfølgelig ingenlunde sagt, at vi kunne tiltræde de forelagte Skattelovforslag i deres nuværende Skikkelse. Men er der en ærlig Villie paa begge Sider til at arbejde henimod Maalet, finder man vel de farbare Veje. Uden at foregribe Behandlingen af disse Love skal jeg dog gøre et Par Bemærkninger om dem. Paa Finanslovsforslaget findes en Anmærkning om, at Nedsættelsen af den sidste Del af Kultolden ikke skal finde Sted. Dette hører slet ikke hjemme paa Finansloven, men der bør herom fremsættes et særligt Lovforslag om en midlertidig Ændring af Toldloven af 1908. Det er Sædvane, og den bør ogsaa følges her, og Finansloven bør ikke være i Strid med andre gældende Love.

Saa er der Forslaget om en betydelig Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten til Staten, der fremkommer, skønt Skatten paa alle Indtægter over 3,000 Kr. for 2 Aar siden fik en klækkelig Forøgelse. Men hvad man nu end vil sige, har den tidligere Finansminister Brandes Ret i, at de indirekte Skatter ere de letteste at bære. (*Martin Olsen*: For hvem?) For alle! Det er dem, der føles mindst, men naturligvis bør de suppleres med nogen direkte Skat. Det maa imidlertid ikke overses, at de direkte Skatter falde haardest paa dem, der føre et omhyggeligt Regnskab, paa dem, der ere sparsommelige og ærlige, og at de navnlig falde haardest paa dem med de faste Indtægter. Derfor burde Bestræbelserne i første Række gaa ud paa at ændre Beskatningsreglerne saaledes, at man saa nær som muligt fik de sande Forhold frem, og saaledes, at Forholdene ikke bleve saa ulige, som de faktisk ere. Der mangler omkring i Befolkningen i allerhøjeste Grad Forstaaelse af, hvad Indtægt er, f. Eks. paa Landet, hvor man faar meget af det, man forbruger, in natura, men hvor man ikke eller for en Del ikke sætter dette i Forbindelse med Indtægt. Det er horrible Forhold, man i saa Henseende kan blive Vidne til. Jeg har netop i disse Dage set et paafaldende Eksempel. En ung Mand søger Hjælp til sine Studeringer og anfører, at han fra sit Hjem kun kan faa 20 Kr. om Maanedn, og at Faderen har en Aarsindtægt af 500 Kr. Af disse 500 Kr. sender Faderen altsaa 20 Kr. om Maanedn til en studerende Søn her i Byen, og hjemme har han Hustru og 3 uforsørgede Børn. Efter samtlige foreliggende Omstændigheder var den unge Mand fuldt kvalificeret til at faa Understøttelse, og han har

ogsaa faaet den, men lige saa utvivlsomt er det, at denne Opgivelse af Faderens Aarsindtægt er ganske hen i det blaa. Jeg anser derfor en Forandring af Beskatningsmaaden for at være paatrængende nødvendig, og man vil sikkert, naar man kommer til de virkelige Indtægter, kunne faa Millioner frem uden en Forøgelse af Skatterne, altsaa med de gamle Beskatningsstørrelser.

Finanslovkommissionen har foreslaaet, at Statens Kommune tilskud skal reduceres fra 1½ Million til 300,000 Kr., og dette Forslag har Finansministeren optaget. Men jeg vil spørge, hvorledes det kan gaa an, som hændte forleden Dag i Landstinget. Der fremsatte Indenrigsministeren Forslag om den personlige Kommuneskat, hvori han har optaget Bestemmelsen om, at Kommunernes Tilskud reduceres som foran nævnt. Ministeren udtalte, at Statskassens Stilling i høj Grad opfordrer til at spare overalt, hvor det er forsvarligt, men, sagde han, hvorvidt det er forsvarligt at inddrage de 1,200,000 Kr., skulde han ikke udtale sig om. Jeg har aldrig før set en Minister fremsætte et Forslag, om hvilket han maa sige, at han ikke ved, om det er forsvarligt, og Ministerens Bemærkning tyder tilmed nærmest i Retning af, at han ikke anser det for forsvarligt, og det er saaledes i Modstrid med det Forslag, der her nede foreligger fra Finansministeren. Her maa man virkelig spørge: Hvem er det, der styrer? Hvem er det, der har Ansvar? Er det Finanslovkommissionen, og er dens Formand maaske bleven Overminister, saa at Ministrene, enten de ville eller ej, enten de anse det for forsvarligt eller ej, følge Kommissionen og fremsætte den Slags Forslag og den Slags — Begrundelser, om man saa maa kalde det, for deres Forslag. Ministeren tilføjede ogsaa, at han ikke vidste, hvorledes han skulde fordele de 300,000 Kr., som han efter sit eget Forslag beholder tilbage, mellem Kommunerne. Han har, siger han meget aabent, spurgt Kommissionen, men denne har ikke anset sig for at være i Stand til at fremsætte Forslag i saa Henseende, og Ministeren har ikke selv noget Forslag. Det er ret ejendommeligt at foreslaa de 300,000 Kr. bibeholde, uden at man ved noget som helst om, hvorledes disse Penge skulle fordeles.

Af Finanslovkommissionen er foreslaaet Nedsættelse eller fuldstændig Ophævelse af Bevillinger, store og smaa, til en stor Mængde Formaal af højst forskellig Art.